

FAKTA VEDR. DYREVERN

Hadde dere vært like ivrige og like intensive på dyr & dyrevelferd, som dere er på sjekking av restauranter, gatekjøkken etc p.g.a. leting etter bakterier, så hadde jeg vært dødsimponert. Men det er jeg ikke, og jeg vil ta utgangspunkt i et par uttalelser gjort av Mattilsynet.

1. **En tilsynsveterinær har uttalt offentlig at:** " *Dyrevern & dyrevelferd må vike for produksjonen*".

Samme hva mening dette er sagt i, så beviser det at dyrevern & dyrevelferd må utskilles fra Mattilsynet.

2. **Sitat fra Seksjonsjef Torunn Knævelsrud 18.07.06** " *Vi er enige i at eierløse katter innebærer mange utfordringer, av både miljømessig, helsemessig og dyrevelferdsmessig art. Disse utfordringene er det ikke en instans som kan løse alene. Dyrevernmyndighetene (Mattilsynet og dyrevernemndene) kan bidra med de tiltak de har hjemmel for i lov og forskrift. Andre myndigheters ansvar for andre sider av problemstillingene er dessverre mindre avklart De frivillige dyrevernorganisasjonene vil i tillegg alltid ha sin viktige rolle i håndteringen av et problem som ikke lar seg løse før den enkelte dyreeier oppfyller sitt ansvar ved å unngå at uønskede katter blir født eller blir hjemløse."*

(Mattilsynet brev 2006/29122)

M.a.o., det er frivillige som har ansvaret, når dyreeiere driver useriøst forde Mattilsynet ikke vil lage en lovhjemmel da de vet at de selv ikke klarer oppgaven og da er det bedre å skuffe det over på frivillige.

3. **Rita Aina Kvennejerde ved Mattilsynets avd. i Drammen sier at:** " *Det er dyrevernemndene som tar seg av kjæledyr, men de får ikke lov å ta seg av dyr som er eierløse. De trenger en knagg å henge regningen på.*" (<http://dt.no/apps/pbcs.dll/article?AID=/20060813/NYHET/108130385>)

M.a.o., dyr som er blitt eierløse kan bare forbli det, om de trenger husly & mat er irrelevant så lenge de ikke er så syke at de kan avlives. Mattilsynet godtar at dyr pines til døde og synes det er greit at vi har et samfunnsproblem, og gjør sitt til at det blir verre.

Dette blir igjen brudd på Dyrevernloven, og knaggen som skal betale staten er det frivillige organisasjoner?

Makan til frekkhet, arroganse & inkompetenthet skal en lete lenge etter, og makan til ansvarfraskrivelse både etisk og moralsk, for å beskytte seg selv skal en og lete lenge etter. Dette er et enestående eksempel på utnyttelse av dyr & mennesker som grenser til det kriminelle.

Staten har makten til å sette lover & regler for at samfunnet skal fungere. De kan ikke på noe som helst rettferdig måte, hverken vente eller forlange at frivillige organisasjoner skal stå ansvarlig overfor useriøse dyreeiere. Staten som innehar denne makten har ikke forstått at de skal lage lover til fordel for dyrene, og ikke seg selv slik de nå gjør.

Når det er sagt, vil jeg minne om at det er Mattilsynet som f.t. forvalter dyrevern. Det er i stor grad Mattilsynet som bearbeider dyrevernloven med høringer til forskjellige instanser.

Ved å fraskrive seg alt ansvar vedr. katt som er et pattedyr på like fot med alle andre pattedyr, så bryter de loven. Dersom de fortsatt mener at "**katten faller mellom 2 stoler i henhold til lovvvereket**", så må de lage en lov som også hjelper katten. Det er urimelig å skyve et pattedyr ut av rekken av andre pattedyr. Det finnes ingen lovhjemmel som kan rettferdig gjøre Mattilsynets handling vedrørende dette.

Dyrebeskyttelsen Sør Rog. fikk i 1991, opphevet forbudet mot steril/kastr, og vi begynte å ster/kastr. hjemløse katter samt gi P-piller ukentlig i områder med flokker. I 1996, fikk vi en avtale med Stvgr. Kommune hvor de bidro med økonomisk støtte til ster/kastr hjemløse katter. Ved utgangen av 1999, var Stvgr. godt "støvsugt" for dyr som ikke var ster/kastr. Men fra år 2000, har alt forverret seg, og bare blitt verre & verre, trolig forde Katteutvalget som ble oppnevnt av Landsbruksdepartementet i 1997 ferdigstilte sin rapport i år 2000, og den ble manipulert av Statens Dyrehelsetilsyn og latterliggjort i media av både politikere og presse. Det ble lagt inn dissens v/Høyesterettsadv. Engelschøn, Norsk Huskattforening & Dyreb. Norge.

Hadde Statens Dyrehelsetilsyn fulgt rådene i rapporten, hadde vi - jeg tørr si med 100% - ikke sittet i dette møte i dag, og "problemene" ville vært minimale om noe problem i det hele tatt.

Med den holdning som både Statens Dyrehelsetilsyn og nå Mattilsynet viser overfor katt, så er det ikke til å undres over at befolkningen er likedan og ikke utviser ansvar. Jeg påstår at folks ansvarsløshet, arroganse og likegyldighet over katt, både direkte og indirekte kan lastes Mattilsynet og tidligere Statens Dyrehelsetilsyn. Det er ikke frivilliges plikt å instruere folk om godt dyrehold. Når ikke en gang dere gidder å lytte til hva vi kan og hva vi vet - hvorfor skulle menigmann? Vi har ikke vedtaksrett. Vi kan ikke ilegge bøter, men det kan Mattilsynet og nemdene.

Et stort problem oppstår når en finner en skadet katt, da en risikerer å bli økonomisk belastet. Det er faktisk en befrielse å komme over et skadet mennesk, da en alltid vet hvem som skal kontaktes og hjelp blir gitt, og en kan forlate "stedet" med god samvittighet. Med et dyr i samme situasjon, så begynner marerittet. En kan bli tusenlapper fattigere om en utøver sin hjelpeplikt, ber du veterinæren undersøke dyret for å vite ev. skader, må du betale for undersøkelsen, selv om det viser seg at dyret er så skadet at det må avlives. Er dyret mindre skadd, må du også betale regningen og ev. medisiner samt at du plutselig står som en dyreeier enten du vil eller ei. Eller lett skadet dyr avlives på statens regning og du blir slitende med dårlig samvittighet.

I Mattilsynets føringer i høringsutkast om refusjon for avliving av eierløse dyr går de i Dyrevernavlovens §6 inn for at personer som kommer med skadde eller hjelpeløse dyr ikke kan kreve refusjon av utgifter. Dette har de praktisert lenge uten lovhjemmel, helt fra 1974 da gjeldende Dyrevernavlov kom.

"Utgiftene med tiltak etter denne paragrafen (§ 6) skal staten betala, men pengane kan krevjast att hjå eigaren eller innehavaren. "

Staten har således en plikt til å betale både for å hjelpe dyret til å bli frisk igjen eller til avliving dersom dyret ikke kan blir frisk igjen. Denne plikten kommer tydelig frem i forarbeidene til Dyrevernavloven, Ot. prp. nr. 27:

"Etter gjeldande lov § 7, siste leden, skal statskassa bera utgiftene med tiltak etter andre leden, når det er rimeleg og Stortinget hev løyvt pengane til det".

Statskassa ber såleis utgiftene til å taka livet av sjuke og skadde husdyr i skog og mark, men ikkje utgiftene som hjelpetiltak fører med seg. Departementet syntes ikkje at dette er rimeleg. Når lova krev at ein borgar skal yta hjelp til dyr han råkar på, og at han i tifelle melder frå til eigar, innehavar eller politi, bør han ha krav på å få att moglege utgifter som denne plikta fører med seg. Departementet gjer difor framlegg om at staten skal bera alle utgiftene med både hjelpetiltak og med avliving o.a, men at staten skal kunna krevja å få utlegget att av eigaren eller innehavaren."

Her står det direkte at staten skal betale. Før gjeldende dyrevernlov ble vedtatt (i 1974), var det kun utgifter til avliving som staten skulle dekke. Denne ordningen holder staten fortsatt på med selv om Stortinget i den nye dyrevernloven mente noe annet. Ordningen med ikke å betale for hjelp ble "legitimert", og i strid med Stortingets vilje, ved Rundskriv fra Landbruksdepartementet av 25. mai 1989. Der sies det at kun avliving av syke og skadde dyr skal refunderes av staten. Dette rundskrivet kan ikke ha tatt hensyn til lovens forarbeid som sier at "at staten skal bera **alle utgiftene med både hjelpetiltak og med avliving o.a**, men at staten skal kunna krevja å få utlegget att av eigaren eller innehavaren." Å **kunne** få utlegget igjen av eier eller innehaver betyr ikke et **krav** om å få utlegget refundert, noe som taler for at staten også **plikter** å betale for hjelp til dyr der eier ikke kan oppspores.

Staten, står m.a.o. på feil side når det gjelder dyr & dyrevern, da det ikke finnes noe "vern". Dette kan ikke forsvares for et sivilisert land som Norge. Sammenlign dyrevern med andre statlige tilbud som helse og sosiale saker, så blir sammenligningen vannvittig.

M. a. o., så burde Staten få en samlet regning fra Dyrebeskyttelsen med regress tilbake til 1974. Foreldelsesfristen er nok utløpt, men det går alltid ann å kreve tilbakebetaling for de siste 10 år og kanskje søke om at kravet kan trekkes tilbake til 1974 nettopp forde det er Staten som med vitende vilje har sviktet.

Staten tjener millioner på Dyrebeskyttelsens frivillige innsats, da alle tjenester vi må kjøpe er ilagt 25% MOMS, og det tar staten. Det er ikke bare frekt men useriøst, nedlatende og kriminelt - et utsuging av frivillig arbeid & økonomi.

Mattilsynets høring sier: "At omplasseringssenter og andre som mottar dyr fra finnere, ikke kan kreve refusjon av Staten" Slike mellommenn vil ha status som dyreinnhaver. M.a.o., når noen finner en skadd katt, så kan de ikke ringe Dyreb. for hjelp, forde det ikke er Dyreb. som har funnet dyret og her utløses ikke betalingsplikten. Hvem skal hjelpe i slike tilfeller? Vil Mattilsynet sette i gang med beredskapsvakt og fortelle folk dette?

Så sier Mattilsynet videre: "Omplasseringssenter eller andre som mottar dyr fra veterinær, er innehavere til å betale regress til Mattilsynet." M.a.o., dersom noen har levert inn et skadet dyr som kan bli friskt og som en veterinær gjerne ser får et hjem, så skal den frivillige organisasjon eller Fru Olsen nedi gata få æren av å betale regress til Mattilsynet.

Å sette folk inn til å forvalte dyrevern som i hovedårsak har som mål å skrenke inn på økonomi og innsats er en farlig vei å gå. Her går en frem på en slu og listig måte for å slippe å gjøre noe.

Det må være obligatorisk at Staten ansetter folk med høy kompetanse for dyr og dyrevern, bidrar med nødvendig økonomi og samarbeider med frivillige, ellers blir det hele en stor charade.

Snakke meg om å utnytte folk som vil hjelpe. I realiteten, tviler jeg på om det finnes lovhjemmel for slike fantesreker.

Et omplasseringssentere vil i tillegg, ha utgifter til fôr, oppstalling, strøm, rengjøring, kjøring og ev. medisiner og senere veterinær sjekk

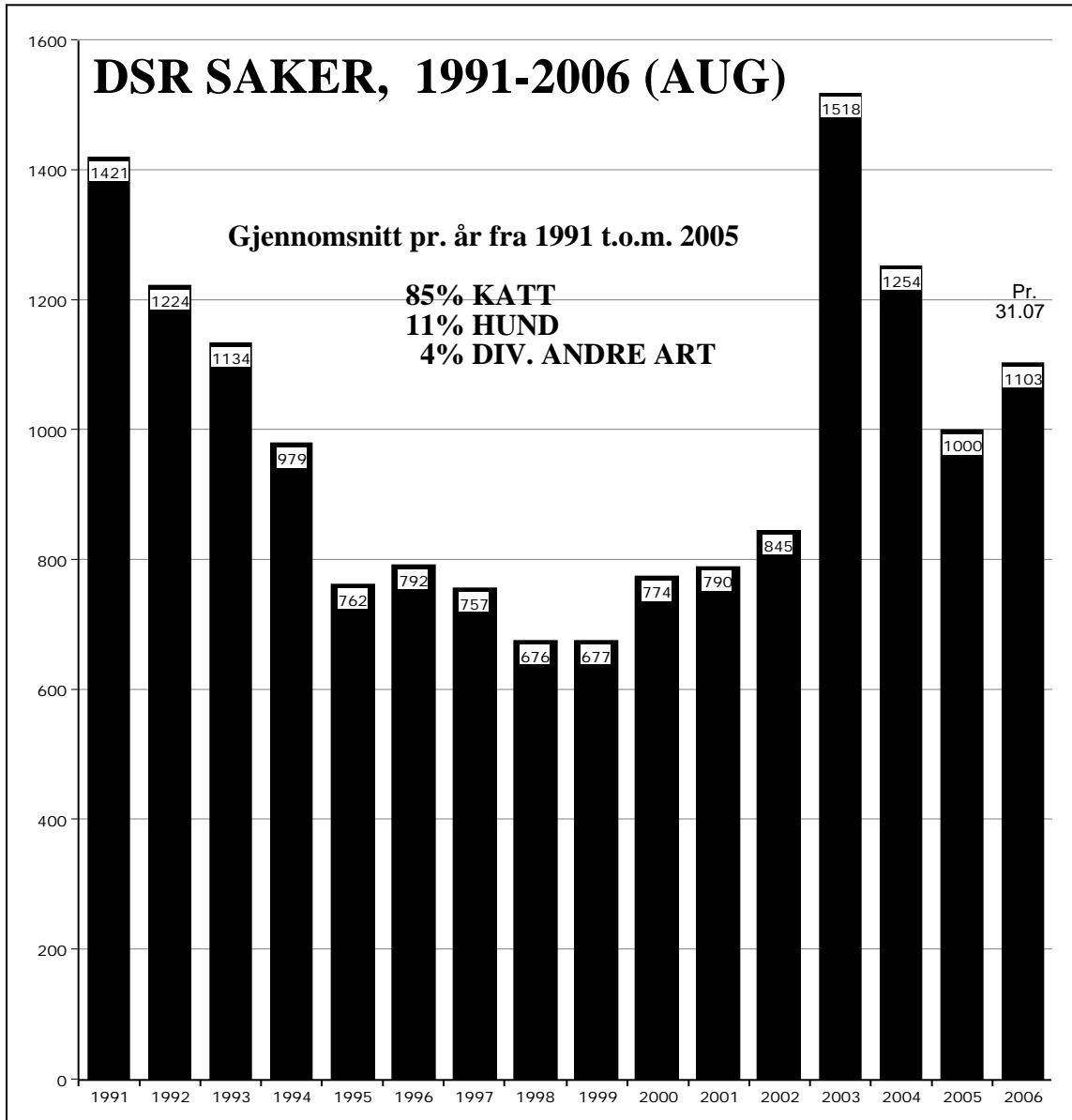
Jeg tilbyr en av Mattilsynets ansatte om å komme på Hjelpesenteret for å jobbe i en måned fra kl. 08.00-14.000 og kvelden fra 18.00-21.00 med vakttelefonen i lommen, samt henting & bringing av dyr som skal til veterinær, og innfangning av skadde dyr.. Ingen av dere har den fjerneste anelse om hav som foregår ut i felten.

Vi har ingen illusjoner, men dette er et spørsmål om rett og galt, fakta & løgn, neglisjering over ansvar og steinalder metoder. Vi vurderer en kampanje for å viser hvor rått og ufairt systemet i virkeligheten er.

VI KREVER AT:

1. Staten / Mattilsynet tar ansvar for det store samfunnsproblemet vi har vedr. katt.
2. Dersom de ikke kan ta ansvaret, så må dyr & dyrevern skilles bort fra Mattilsynet.
3. Staten / Mattilsynet følger opp hjelpeplikten i Dyrevernavloven og da spesielt §6 & §7.
4. Alle katter ID merkes, steriliseres og kastreres. Brudd på dette straffes med bot inntil kr. 500,- pr. mnd.
5. Staten er økonomisk ansvarlig for merking, steril./kastr. av eierløse katter.
6. Sosialklienter uten fast bopel fratras automatisk rett til å ha dyr.
7. Personer med lav økonomisk status får katten/kattene sine steril./kastr. på statens regning.
8. Staten betaler all drift, veterinær og medisin regninger som et frivillig hjelpesenter har.
9. Katte & hunde oppdrettere betaler oppdretterlisens på kr. 1000,- - 1500,- pr. år til Staten
10. Kattunger, valper & kaniner chipmerkes før omplassering, likedan voksne dyr som ikke er øretatovert fra før. Skjema fra omplasserer til ny eier fylles ut og omplasserer sørger for registrering.
11. Politiet loggfører når noen melder en katt mistet eller funnet, samt at politiet plikter å ha ID avleser.
12. Veterinærer og frivillige organisasjoner avlegger årlig skriftlig rapport om antall dyr som er avlivet. En vil da få en årlig landsoversikt.
13. Det opprettes en nødtelefon etter kontortid og i helger for ville dyr.
14. Det opprettes et hjelpesenter for dyr i alle Mattilsynets distrikter.
15. Det opprettes i alle Mattilsynets distrikter, en mobil steril./kastr. buss/caravan for rask behandling.

DSR Dokumentert saker fra 1991

10 års status m/Stavanger Kommune Sterilisering - kastrering, 1996 - 2006

år	antall
1996	192
1997	140
1998	223
1999	170
2000	180
2001	181
2002	162
2003	147
2004	121
2005	106
Hittil i 2006	142

Total hittil 1764 sterilisert - kastrert.
(I snitt, blir dette 176,4 katter pr. år.)

Dyr tatt i forvaring, 5 års periode

2001	166
2002	160
2003	227
2004	139
2005	141
Hittil i 2006	196
Total: 5 år & 7 mnd	1029

I snitt, 171,5 dyr pr. år